

NNEDI OKORAFOR

AKATA CADI

NSIBIDI YAZITLARI 1. KİTAP

Çeviren

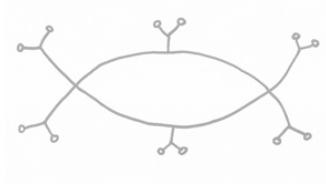
Pırılı Onukar





NSİBİDİ DİLİNDE
“HEPSİ BENİM”

Her nasılsa albino doğmuş, sivri dili ve gizemli hâleriyle cesur İgbo kızı Sandra Marume'ye. Epey zaman oldu ama umarım seni iyi anlatabilmişimdir.



Ve çocukken olduğu gibi şimdi de maskeruhlardan korkan anneme. Bu kitap maskeruhlarla dans ediyor. Tadını çıkar.

NSİBİDİ DİLİNDE
“AŞK”

İşte burada, yepyeni bir yolculukta, sıradan ve tanıdık olandan sıra dışı, büyüü, harika, biraz da tuhaf olan çıkagelir.



—*Kargalar Büyücüsü*, Ngũgĩ wa Thiong'o.

NSİBİDİ DİLİNDE
“YOLCULUK”

ÖNDEYİŞ

Mum

Oldum olası mumlara hayran olmuşumdur. Alevleri seyretmek beni sakinleştirir. Burada, Nijerya'da, PHC ışıkları kesip durduğu için odamda mutlaka mum bulundururum.

PHC'nin açılımı aslında "Nijerya Enerji Dağıtım Şirketi" ama herkes bunun "Nijerya'da Mum Bulundurunuz Lütfen" anlamına geldiğini söyler. Chicagoda yaşarken dağıtım şirketi ComEd vardı, elektrikler hiç kesilmezdi. Burada durum farklı tabii. Şimdilik. Belki gelecekte değişir.

Bir gece, elektrik kesildikten sonra her zamanki gibi bir mum yaktım. Sonra, yine her zamanki gibi, yere oturup mumun alevini seyredaldım.

Mumum tıpkı kilisedekiler gibi beyaz ve kalındı. Yüzüstü uzanıp ateşi uzun uzun seyrettim. Tupturuncuydu, sanki ateş böceğinin karnı gibi. Ateş çok hoş ve dingindi, ta ki... titreşmeye başlayana kadar.

Sonra bir şey gördüm sandım. Ciddi, kocaman ve korkutucuydu. Muma yaklaştım.

Mumun ışığı herhangi bir ateş gibi hareket ediyordu. Alevlerin iyice dibine, iki santim yakınına kadar sokuldum. Bir şey görmüştüm. Biraz daha yaklaştım. Neredeyse degecektim. Tam gördüğüm şeyi anlamlandırmaya başlıyordum ki, alevler başımın üstünde bir şeye dokundu. Ardından burnuma keskin bir koku geldi ve oda pasparlak turuncu bir ateşle doldu! Saçlarım alev almıştı!

Çılgılık attım ve başıma olabildiğince sertçe vurmaya başladım. Alevler içindeki saçlarım elimi yaktı. Bir baktım ki annem gelmiş. *Rapasını** yırtarak başımın üstüne fırlattı.

Birdenbire elektrik geri geldi. Önce abilerim, sonra da babam koşarak içeri girdiler. Oda rezalet kokuyordu. Saçlarımın yarısı gitmiş, avuçlarım hassaslaşmıştı.

O gece annem saçlarımı kesti. Güzelim saçlarımın yüzde yetmişi öylece gidiyordu. Ama aklımda en çok kalan, o gece mumun ışığında gördüklerim oldu. Alevlerin içinde dünyanın sonunu görmüştüm. Çılgın yangınlar, fokur fokur kaynayan okyanuslar, yerle bir olmuş gökdelenler, çatlamış topraklar, ölen ve ölmek üzere olan insanlar. Berbattı. Üstelik hepsi gelecekti.

Adım Sunny Nwazue ve insanların kafasını karıştıırım.

İki abim var. Ebeveynlerim gibi abilerim de burada, Nijerya'da doğmuşlar. Ardından ailem Amerika'ya taşınmış, ben de New York şehrinde doğdum. Dokuz yaşına geldiğimde Nijerya'ya, Aba kasabası yakınlarına geri döndük. Ebeveynlerim, buranın abilerim ve beni yetiştirmek için daha iyi bir yer olduğunu düşünmüşler, en azından annem öyle söylüyor. Bizler İgbo'yuz –İgbolar Nijerya'nın etnik gruplarından biridir– yani bu durumda ben sanırım yarı-Amerikalı, yarı-İgbo oluyorum.

Neden kafa karıştırdığımı anlıyorsunuz, değil mi? Soyum Nijeryalı ama doğuştan Amerikalıyım ve artık burada yaşadığım için yine Nijeryalı oldum. Annem gibi benim de bazı Batı Afrikalı özelliklerim var ama ailemin geri kalanının teni koyu kahverengiyken, benim açık sarı saçlarım, (aptal insanların söylediği gibi) “bozuk süt” renkli bir tenim ve sanki sıra bana gelince Tanrı aradığı rengi bulamamış gibi duran açık renk elâ gözlerim var. Albinoyum.

Albino olmak güneşi bana düşman etti; cildim o kadar kolay yanıyor ki, kendimi neredeyse çabucak alev alacakmış gibi hisse-

* Bazı Afrika kültürlerinde kadınların beline sardıkları renkli kumaştan giysiler. –çn

diyorum. Bu yüzden, futbolda çok iyi olmama rağmen, okuldan sonraki maçlarda çocuklara katılamıyordum. Gerçi durum böyle olmasa da kız olduğum için zaten oynamama izin vermezlerdi. Ne kadar dar görüşlüler. Ben de geceleri abilerimle oynamakla yetiniyordum, canları isterse tabii.

Elbette bunların hepsi Chichi ve Orlu'yla geçirdiğim, her şeyin değiştiği o öğleden sonranın öncesiydi.

Şimdi geriye bakınca, yaşanacakların işaretlerinin ortada olduğunu görebiliyorum.

İki yaşındayken ağır bir sıtmaya yakalanıp neredeyse ölüyordum. Gayet net hatırlıyorum. Hatta abilerim bu kadar eskiyi hatırlayabildiğim için benim deli olduğumu söylüyorlardı.

Ateşim o kadar yükselmişti ki, resmen yanıyordum. Annem başucumda durmuş ağlıyordu. Babamın orada olduğunu pek hatırlamıyorum. Abilerim ara sıra içeri girip başımı okşuyor veya beni yanaklarımdan öpüyorlardı.

Günlerce bu hâldeydim. Sonra üstüme ufak sarı bir alevi veya güneşi andıran bir ışık indi. Gülümsüyordu ve sıcaktı – ama doldurulduktan sonra azıcık ılınmış sıcak banyo suyu gibi, iyi türden bir sıcaktı bu. Belki mumları böyle çok sevme sebebin de budur. Işık benim üstümde uzunca bir süre asılı kaldı. Bence beni koruyordu. Ara sıra sivrisinekler ona doğru uçuyor ve buhar oluyordu.

Işık, benim ölmeyeceğime karar vermiş olmalıydı ki, bir süre sonra tamamen yok oldu ve ben iyileştim. Yani bana daha önceden de tuhaf şeyler olmamış değil.

Hayalet gibi görüldüğümün bilincindeydim. Soluk tenimle. Üstelik hayalet kadar sessiz olmakta da iyiydim. Daha küçükken, eğer babam salonda bira içerek gazetesini okuyorsa gizlice içeri girerdim. İsteddiğimde bir sivrisinek gibi hareket edebiliyordum. Kulağınızın dibinde vızıldayan Amerikan sivrisinekleri gibi değil ama – ölü gibi sessiz şu Nijerya sivrisinekleri gibi.

Gizlice babamın arkasından yaklaşır, hemen yanibaşında durur ve beklerdim. Beni görmemesine şaşırıyordum. Orada öy-

lece sırtarak beklerdim. Sonra göz ucuyla yan tarafına bakarsa beni görür, neredeyse tavana sıçrardı.

“Seni gidi aptal, aptal kız!” diye tıslardı, onu korkuttum diye tabii – korktuğunu gördüğüm için de canımı yakmak isterdi. Bazen babamdan nefret ederdim. Bazense onun da benden nefret ettiğini hissederdim. İstedığı gibi bir oğul veya yerine kabul edebileceği güzel bir kız olmayışımı değiştiremezdim. Hele o mumun alevinde gördüğüm şeyi görmemiş gibi yapamazdım. Artık dönüşecek olduğum şeyi de durduramayacaktım.

Leopar Kişisi nedir?

Leopar Kişileri dünyada pek çok farklı isimle bilinirler. “Leopar Kişisi”, Batı Afrika terimidir, “leopar” anlamına gelen Efik sözcüğü “ekpe”den türemiştir. Hakiki mistik yetileri olan herkes Leopar Kişisi’dir. İnsanlık evrimleştikçe, dünyanın dört bir yanındaki Leopar Halkları da örgütlenmiştir. Bundan iki bin yıl önce dünya çapında toplu bir Leopar Halkı katliamı gerçekleşmiştir. Öncelikle İsa Peygamber’in öldürülmesi üzerine Orta Doğu’da başlamıştır (bu konuyu Antik Tarihin Kısa Özeti adlı Yedinci Bölümde detaylıca işleyeceğiz). Bu katliam tüm dünyaya yayılmıştır. Güvenli hiçbir yer kalmamıştır. Bu katliama Büyük Kalkışma denir. Ama inanın ki bizler yenilmez bir halkız, o zamandan sonra yeniden canlandık. Elbette Büyük Kalkışma’yı örtbas etmek için epeyce juju kullanılmıştır, hem de güçlü juju. Kim tarafından mı? Bu konuda da oldukça fazla sav var ama elle tutulur bir şey yok (devamı için lütfen Yedinci Bölüme bakın).

*Isong Abong Effiong Isong’un
Özgür Bireylere Hızlı Bilgiler kitabından*

1

Orlu

Sunny okul bahçesine girer girmez insanlar onu parmaklarıyla işaret etmişti. Kızlar kendi aralarında kıkırdamaya başlamıştı, Sunny'nin genellikle takıldığı kızlar, yani şu sözde arkadaşları dâhil. *Salaklar*, diye düşündü Sunny. Gerçi onları gerçekten suçlayabilir miydi? Pek çok kişinin imrenerek baktığı yün gibi sarı saçları gitmişti. Artık kabarık, orta uzunlukta bir afrosu vardı. Bakışlarını arkadaşlarına dikti ve yüksek sesle dilini cıklattı. Arkadaşlarının ağızlarını bir bir yumruklamak istiyordu.

Chelu, “Ne oldu?” diye sordu. Yüzündeki aptal gülümsemeyi silme zahmetine bile girmemişti.

Sunny, “Bir değişikliğe ihtiyacım vardı,” dedi ve uzaklaştı. Arkasında hâlâ kahkahalarını duyabiliyordu.

Chelu'nun, “Şimdi *gerçekten* çirkin oldu,” dediğini duydu.

“Daha büyük küpe falan takması lazım, *en azından*,” diye ekledi Buchi. Sunny'nin eski arkadaşları daha da çok güldüler. *Ah, bir de günlerinizin sayılı olduğunu bilseniz*, diye düşündü Sunny. Sonra ürpererek mumun ışığında gördüklerini aklından uzaklaştırmaya çalıştı.

Edebiyat öğretmeni en son teslim ettikleri ödevleri dağıttığı sırada her şey daha da kötüleşti. Ödevleri, bir akrabalarıyla ilgili yazılacak bir öyküydü. Sunny, kendisini Tanrı'nın kadınlara armağanı sanan ama hiç de öyle olmayan kibirli büyük abisi

Chukwu hakkında yazmıştı. Elbette Chukwu'nun isminin "Yüce Varlık" anlamına gelmesi bu duruma pek yardımcı olmamıştı.

Miss Tate, sınıfın alaycı söz ve seslerini yoksayarak, "En yüksek notu Sunny'nin öyküsü aldı," diye duyurdu. "İyi yazmakla kalmamış, son derece sürükleyici ve esprili bir öykü ortaya çıkarmış."

Sunny yanağının içini ısırarak belli belirsiz gülümsedi. Yazdığı öykünün esprili olmasını hiç istememişti. Son derece *ciddiydi*. Abisi gerçekten de kibirli *nyashın** tekiydi. Hem de bu kadarı yetmezmiş gibi tüm sınıf arkadaşları çok kötü notlar almıştı. Çoğu on puan üzerinden üç veya dört almıştı.

Miss Tate, "Size düzgün İngilizce öğretmeye çalışmak vakit kaybı," diye bağırды. Bir oğlanın öyküsünü eline alıp yüksek sesle okumaya başladı: "Benim abla iyi kazansa da hep dilenir. Almayı sever ama vermeyi sevmemek. O değişmemek hiç." Miss Tate kâğıdı oğlanın masasının üstüne fırlattı. "Buraya boş duvar seyretmeye mi geliyorsunuz? *Ha?* Üstelik çok korkak yazılar yazmışsınız. 'Annem çok cicidir' veya 'Teyzem fakirdir' gibi cümlelerinizi kim okumak ister sanıyorsunuz? Hele de bozuk, çarpık bir İngilizceyle! Bir *akrabanız* hakkında yazmanızı bu yüzden istemiştim. *Kolay* olması gerekiyordu!"

Konuşurken suratı kızardıkça kızarak, sert adımlarla dersliğin içinde dört dönüyordu. Sonra Sunny'nin sırasının önünde durdu. "Lütfen ayağa kalk."

Sunny sınıf arkadaşlarına dönüp şöyle bir baktı. Herkes alaycı ifadeler ve öfkeli bakışlarla dik dik ona bakıyordu. Yavaşça ayağa kalkıp denizci mavisini okul eteğini düzeltti.

Miss Tate, onu oracıkta ayakta bırakarak dersliğin önündeki masasına gitti. Bir çekmeceyi açtı ve sarı renkli ahşap sopasını çıkardı. Sunny'nin ağzı açık kalmıştı. *Of-of, çok fena dayak yiyeceğim*, diye düşündü. *Ama ne yaptım ki?* Acaba sadece on iki yaşında olduğu, yani sınıfın en küçüğü olduğu için miydi?

Miss Tate, "Gel," dedi.

"Ama—"

* Batı Afrika argosunda "göt" anlamına gelen sözcüktür. -çn

Miss Tate daha keskin bir sesle, “Hemen,” dedi.

Sunny sınıf arkadaşlarının bakışlarının sırtına hançer gibi saplandığını fark ederek yavaşça dersliğin önüne yürüdü. Öğretmenin yanına ulaştığında kısa bir nefes verdi.

Miss Tate elinde sopasını hazırlamış ve öfkeden iyice şişmiş hâlde, “Elini uzat,” dedi. Sunny gözlerini kapatarak kendini canının yanacağı âna hazırladı. Ama hiç acı duymadı. Onun yerine sopanın eline yerleştirildiğini hissetti. Hemen gözlerini açtı.

Miss Tate sınıfa göz gezdiriyordu. “Hepiniz sırayla buraya geleceksiniz ve Sunny sol ellerinize üçer defa vuracak,” dedi. Alaycı bir tavırla gülümsedi. “Böylece belki *Sunny* kendi zekâsının bira-zını vurarak size de geçirir.”

Tüm sınıf arkadaşları önünde sıraya geçerken Sunny’nin midesi altüst olmuştu. Hepsisi çok sinirli görünüyordu. Üstelik o hızlıca parlayıp sönen kızıl türden öfke de değildi bu – sınıfın dışına taşan siyah türden bir öfkeyle bakıyorlardı.

İlk sıradaki Orlu’ydu. Sunny’ye yaşça en yakın olan oydu, yalnızca bir yaş büyüktü. Daha önce pek konuşmamışlardı ama Orlu iyi birine benziyordu. Bir şeyler inşa etmekten hoşlanırdı. Sunny, öğle yemeği teneffüsünde arkadaşları kendi aralarında ıvır zıvır bir şeyler konuşurken, Orlu’nun yan tarafta Coca Cola ve Fanta kapaklarından veya şeker ambalajlarından kuleler, bazen de küçük insanlara benzer cisimler yaptığını görmüştü. Onun ellerini yaralamayı hiç mi hiç istemiyordu.

Orlu, Sunny’nin önünde durmuş bekliyordu. Diğer herkes gibi öfkeli görünmüyordu, onun yerine gergindi. Eğer konuşmaya kalksa, Miss Tate kafasına şaplağı geçirecekti.

Bu noktada Sunny ağlamaya başlamıştı. O güne değin en sevdiği öğretmeni olan Miss Tate’e karşı içinde korkunç bir öfke duydu. *Kadın aklımı kaçırmış, diye düşündü çaresizce. Belki de diğerleri yerine ona vurmalyım.*

Sunny, annesinin en nefret ettiği tavrıyla orada öylece kalakaldı. Hâli acınası ve çocukçaydı. Soluk benzinin kıpkırmızı kesildiğinin farkındaydı. Hüngür hüngür ağlamaya başladı ve

elindeki sopayı yere fırlattı. Bu, Miss Tate'i daha da öfkeliendirdi. Sunny'yi kenara itti. "Otur," diye bağırdı Miss Tate.

Sunny yüzünü elleriyle kapatmıştı ama sopanın her *vuruşunda* içi çekiliyordu. Üstelik dayak yiyen kişi hissettiği acıyla orantılı olarak nefesini tutuyor, inliyor veya ofluyordu. Sunny, insanlar cezalarını çektikçe etrafındaki sıraların yeniden sınıf arkadaşlarıyla dolduğunu duyabiliyordu. Arkasındakilerden biri, Sunny'nin sandalyesini tekmeleyerek, "Seni soluk yüzlü aptal *akata* cadısı!" diye tısladı. "Kalan saatlerin sayılı, bunu bil!"

Sunny gözlerini sıkıca yumarak hıçkırıklarını yuttu. "*Akata*" sözcüğünden nefret ediyordu. "Çalı hayvanı" anlamına gelen bu sözcük, siyah Amerikalılar ya da başka ülkelerde doğmuş siyahlar için kullanılıyordu. Çok, çok kaba bir sözcüktü. Üstelik Sunny bu konuşan kızın sesini iyi tanıyordu.

Okul bitiminde Sunny okul bahçesinden kaçmaya çalışmıştı. Saldırıya uğradığını hiçbir öğretmenin göremeyeceği kadar uzaklaşmayı nihayet başardı. Çeteye, Sunny'yi sınıfta tehdit eden Jibaku adlı kız liderlik ediyordu. Orada, okul bahçesinin uzak bir köşesinde, üç kız ve dört oğlan Sunny'yi hakaretler ve küfürler savurarak dövdüler. Sunny onlara karşı koymak istemişti ama bunun iyi bir fikir olmadığını da farkındaydı. Sayıca üstünlerdi.

Okul bahçesinde vuku bulan bir bozgundu ve Sunny'nin eski arkadaşlarından hiçbiri yardımına gelmemişti. Hepsi oturdukları yerden izlemekle yetindiler. Zaten müdahale etmek istemiş olsalar bile okulun en zengin, en uzun, en güçlü ve en havalı kızı Jibaku'yla boy ölçüşecek güçleri yoktu.

Sonunda olaya son veren Orlu oldu. En başından beri herkesin durması için bağıırıp duruyordu. "Neden durup Sunny'nin konuşmasına izin vermiyoruz?" diye bağırdı.

Belki herkesin soluklanması gerektiğinden, belki de gerçekten söyleyeceklerini merak ettiklerinden ötürü durdular. Sunny kir ve yara bere içindeydi, ne söyleyebilirdi ki? Onun yerine, Sunny'nin suratına dudağını patlatacak kadar sert bir tokat atmış olan Jibaku konuştu. Sunny öfkeyle ona bakıyordu.

“Bizi Miss Tate’in dövmesine neden izin verdin?” Güneş Sunny’nin üstüne tüm gücüyle bastırıyor, hassas derisini kaşındırıyor. Tek dileği gölgeye gidebilmektir. Jibaku, “Neden onun yerine *sen* yapmadın?” diye bağırır. “Sen cılız bir şeysin, bu kadar acıtmazdı! Bize vururken güçsüzmüş gibi davranabilirdin. Yoksa o beyaz karının bizi dövmesini görmek *hoşuna* mı gitti? Sen de beyaz olduğun için bununla mutlu oldun, değil mi?”

Sunny, sonunda yeniden konuşmayı başararak, “Ben beyaz değilim!” diye bağırır.

“Benim gözlerim öyle görmüyor ama,” dedi Periwinkle adlı tombul bir oğlan. Ona, deniz salyangozlarıyla yapılan aynı isimli çorbayı sevdiği için bu adı takmışlardı.

Sunny dudağındaki kanı silerek, “Kapa çeneni, seni salyangoz manyağı! *Albinoyum* ben!” dedi.

Oğlan, “Albino’ herhalde ‘çirkin’in eş-anlamlısı,” diye cevap verdi.

“Vaay, ne havalı laflar bunlar. Belki de bu havalı lafları aptal öykü ödevinde kullanmalıydın! Cahil *idiot!*” Konuşurken sesini kalınlaştırmış, “geri zekâlı” anlamına gelen “idiot” sözcüğünü ağır bir Nijeryalı aksanıyla “iiidiii-at” şeklinde telaffuz etmişti. Çocuklardan birkaçı güldü. Sunny, kendisi ağlamak üzere olsa bile diğerlerini güldürmeyi her zaman başarabiliyordu. Siyah şemsiyesini eline alarak, “Sence kendi sınıf arkadaşlarımı dövebilir miydim?” dedi. Şemsiyeyi başının üstünde tutunca anında rahatladı. “Yerimde olsan sen de yapamazdın.” Püfledi. “Belki de *sen* olsan yapardın, Jibaku.”

Kendi aralarında homurdanmalarını izledi. Birkaçı arkasını dönüp evlerinin yolunu tutmuştu bile. “Benden ne istiyorsunuz? Tam olarak niçin özür dilemeliyim?”

Uzun bir sessizlik oldu. Jibaku gürültüyle dişlerinin arasından cık sesi çıkartıp, Sunny’yi tiksintiyle baştan aşağı süzdü. “Aptal *oyibo* akata* cadısı seni,” diyerek tükürdü. Diğerlerine işaret etti: “Hadi gidelim.”

* İgbo dilinde Avrupalılara, daha genel tabirle “beyaz ırk”a verilen isim. –çn

Sunny ve Orlu arkalarından onların gidişini seyrettiler. Göz göze geldiklerinde Sunny gözlerini kaçırdı. Yeniden Orlu'ya bakışında oğlanın halen kendisini izlediğini gördü. Bu sefer bakışlarını kaçırmamak, onu gerçekten görebilmek için kendini zorladı. Orlu'nun neredeyse kedi gibi hafif çekik gözleri ve belirgin elmacık kemikleri vardı. Pek konuşmayan biriydi ama oldukça güzel sayılırdı. Sunny kitaplarını yerden toplamak için eğildi.

Orlu ona yardım ederken, "Sen... iyi misin?" diye sordu.

Sunny kaşlarını çattı. "İyiyim. Senin sayende değil ama."

"Yüzün kıpkırmızı, yumruk yemişsin gibi görünüyor."

Sunny son kalan kitabını da çantasına koyarken, "Kimin umurunda?" dedi.

"Annenin," dedi Orlu.

"Öyleyse onları neden *durdurmadın*?" diye bağırdı. Çantasını omzuna atıp oradan uzaklaştı. Orlu peşi sıra yürüdü.

"Denedim."

"Neyse ne."

"Cidden denedim. Periwinkle ve Calculus'ün şu yaptığını görmedin mi?" Şişmiş yanağını görebilsin diye yüzünü Sunny'ye çevirdi.

Sunny sözlerinden anında utanarak, "Ah," dedi, "üzgünüm."

Evlerine giden yolların ayrıldığı ayrıma geldiklerinde Sunny kendini daha iyi hissediyordu. Orlu'yla pek çok ortak noktaları var gibi görünüyordu. Orlu da Miss Tate'in davranışının haddini aştığını düşünüyordu, onun da hobilerinden biri kitap okumaktı ve o da okulun yanındaki ağaçta yaşayan kuşları fark etmişti.

"Benim evim şu tarafta," dedi Orlu.

Sunny, "Biliyorum," dedi döşeli yola bakarken. Tıpkı Sunny'ninki gibi, Orlu'nun evi de beyazdı ve sade bir çitle çevriliydi. Sunny'nin gözleri, Orlu'nun evinin yanında kalan, duvarları sudan hasar görmüş çamurdan kulübeye takıldı.

"Şurada yaşayan kadını tanıyor musun?" diye sordu Sunny.

Evin arka tarafından duman tütüyordu. *Ocağın dumanı olmalı*, diye düşündü Sunny. Bir keresinde, bundan yıllar önce,

o evde yaşayan kadını görmüştü. Bu evde, süründüğü palmiye yağından dolayı hafif kızıla çalan yumuşak kahverengi tenli bir kadın yaşıyordu. Civarda yaşayan kimselerin çoğu o kadının bir cadı olduğuna inanıyor ve bu yüzden onu kendi hâline bırakıyordu.

“Orası Nimm’in evi. Kızıyla beraber yaşıyor,” dedi Orlu.

Sunny, “Kızı mı?” diye sordu. Kadının yalnız yaşadığını sanıyordu.

“Hey!” diye bağırdı arka taraftan biri. “Orlu! Bu *onyocha* da kim?”

“Tanrım,” diye sızlandı Orlu, “bu konu hiç bitmeyecek mi?”

Sunny hemen arkasına dönüp baktı. Kızı tam olarak görmeden, “Bana sakın böyle hitap etme,” dedi, “insanların böyle söylemesinden *nefret* ediyorum. Sence Avrupalıya benzer bir tipim var mı? Beni tanıımıyorsun bile!”

“Seni ortalıkta gördüm,” dedi kız. İnce kemikli, koyu kahverengi tenli, elfler gibi narin hatlıydı ama sesi kibirli, gür ve güçlüydü. Gülümsemesi de öyleydi. Eski görünen kırmızı, sarı ve mavi bir elbise giymişti ve ayakları çıplaktı. Sunny’nin yanına geldiğinde ikisi de durup birbirlerini süzdüler.

Sunny nihayet, “Kimsin sen?” diye sordu.

Kız, “Asıl *sen* kimsin?” diye karşılık verdi. “Biri üstünden kamyonla falan mı geçti senin?”

Orlu gözlerini devirerek yüksek sesle iç çekti: “Sunny, *bu* Chichi, komşum olur. Chichi, bu Sunny; sınıf arkadaşım.”

Sunny, halen rahatsız olmuş çıkan sesiyle, “Nasıl oldu da seni hiç okulda görmedim?” diye sordu. Kir pas içindeki kıyafetlerini ümitsizce silkeledi. “Bizim yaşımızda gibi görünüyorsun, her ne kadar... ufak olsan da.”

“Sizin aptal okulunuza ihtiyacım yok.” Chichi daha fazlasını söyleyemeden Orlu’yla göz göze geldi. “Ayrıca sana yaşımı söylemeyeceğim. Senden daha büyük veya daha küçük olabilirim. Yarı hayalet yarı insan olsan bile yaşımı asla öğrenemeyeceksin.” Sırıtarak Sunny’yi bir güzel süzdü, besbelli kavga etmek istiyor-

du. “İgbo dilini konuşuyorsun ama sesin gerçek bir İgbo gibi *çıkıyor*.”

Sunny dişlerini sıkarak, “Aksanım yüzünden. Amerikalıyım,” dedi. “Yaşamımın çoğunu orada geçirdim. Nasıl konuştuğumu *kontrol* edemem.”

Chichi dalga geçercesine, savunmaya geçer gibi kolunu kaldırdı. “Ayy, hassas bir noktana mı dokundum yoksa? *Çok* üzül-düm.” Kahkaha attı.

Sunny o anda ona tokat atabilirdi. Zaten bu noktada başka bir kavga daha çıkarsa pek bir şey değişmezdi.

Orlu ikisinin arasına girerek, “Pekâlâ,” dedi, “bu iş pek iyiye gitmiyor.”

Sunny, Orlu’nun etrafından uzanıp kulübeyi işaret ederek, “Orada mı yaşıyorsun?” diye sordu.

“Evet,” dedi Chichi. “Annemle fazla bir şeye ihtiyacımız yok.”

“Nedenmiş?” diye sordu Sunny.

Orlu kafası karışmış hâlde geri adım attı.

Chichi alaycı bir gülümsemeyle, “Sana asla söylemeyeceğim,” dedi, “hayatta büyük evlerden daha önemli şeyler var.” Kıkırdadı ve arkasını döndü. “İyi akşamlar, Orlu. Görüşürüz, Sunny.”

“Tabii tabii, ayağımın altında ezilip kalmazsan tabii,” diye karşılık verdi Sunny.

Chichi omzunun üzerinden, “Tabii, bir de senin geldiğini *görebilmem* gerekiyor, değil mi, hayalet kız,” dedi.

Orlu başını sağa sola sallamakla yetindi.